

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a poolside setting. The man, with short brown hair and a light beard, is wearing a white button-down shirt and white trousers. He is sitting on a dark wicker lounge chair, leaning forward to kiss the woman on the cheek. The woman has long, wavy red hair and is wearing a strapless, dark-colored dress with a shimmering bodice and a white skirt. She is reclining on the same lounge chair, looking up at the man with a smile. They are both barefoot. In the background, there is a swimming pool with a tiled edge. Beyond the pool, there is a patio area with several wooden tables and chairs, and a large house with white columns and multiple windows. The scene is set during the day with bright sunlight.

Emma Darcyová
Růže
pro princeznu

EMMA DARCYOVÁ

RŮŽE PRO PRINCEZNU

PŘEKLAD

AUGUSTIN PŘETÁHLO

Milá čtenářko,

už teď v lednu budete mít zajímavou příležitost se zamyslet nad tím, co dokáže čas...

Já vím, je to banalita, všichni dobře víme, že čas je neomezený vládce, zastavit se nedá, utéct se mu nedá..., ale mně jde o něco jiného. Udělal jsem totiž takový pokus: v příběžích v edici Sladký život a Sladký život Duo budete mít možnost posoudit, jak se čas podepsal na tvorbě mých autorek. V lednu si totiž budete moci přečíst příběhy Ouvertura pro popelku a Vzporná Irka, obě od Lynne Grahamové. V únoru to budou povídky Provdám se za tebe, ale... a Levandulový vrch, opět od Lynne Grahamové, v květnu pak Jak si Ital přál a Napravený nepřítel, tentokrát od Jennifer Haywardové. Jak se asi čas podepsal na způsobu, jakým autorky píší, respektive psaly? Jednotlivé texty od sebe totiž vždy dělí minimálně deset let!

Myslím, že se ale nemýlím, odvážím-li se tipnout, že budete spokojená. Protože ať už se na tvorbě – počtu vrásek a dioptrií – čas podepíše jakkoliv, láska zůstane láskou.

A to je to, o čem mé autorky pro Vás psaly v minulosti a o čem píší i v současnosti!

S láskou

Váš Harlequin

Emma Darcyová

RŮŽE PRO PRINCEZNU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Most Exquisite Conquest

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Augustin Přetáhlo

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Emma Darcy
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026 (Růže pro princeznu, 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2574-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2575-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2576-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Milovaná dcera pohřbená do špatného hrobu.

Neznámý muž kopající hrob.

Pes divoce pobíhající po urnovém háji a srážející andělíčkům hlavy.

Jaké nádherné pondělní ráno! pomyslela si Lucy Flippenceová, když mířila ke Greenlands, jindy tak tichému a pokojnému hřbitovu, aby dala do pořádku tu pohromu, která se tam strhla. *Muselo se to stát zrovna teď?* láteřila v duchu. Myslela, že si bude moci utrhnout chvilku pro sebe, či spíše pro svou sestru Ellie, slavicí dnes kulaté narozeniny. Chtěla ji vzít na oběd a pochválit jí nové, krásně barevné šaty i nový účes.

Těšila se, až na vlastní oči uvidí tu proměnu, kterou si Ellie ke svým třicátým narozeninám nadělila. A která byla víc než potřebná. Protože minulé dva roky vládla jejímu šatníku černá a odstíny šedé, v nichž trávila dlouhé pracovní dny. Jako sekretářka Michaela Finna byla neustále v jednom kole. Neměla skoro žádný vlastní život, natož čas se do někoho zamilovat.

Najednou jako by sestřinu nezájmu o muže Lucy rozuměla – zvláště při vzpomínce na večer v irské hospodě v Port Douglasu, která jí zkazila celý víkendový výlet. Proč se z toho na pohled krásného prince vyklubal otravný žabák? Zase! Připadalo jí, že se to

stane všem chlapům, dřív nebo později. Bylo jí osmadvacet a ještě nepotkala rytíře, jehož zářivé brnění by zůstalo bez poskvrnky, děj se co děj.

Ale nevzdávala se. Otevírala se každému novému vzplanutí, zbožňovala ten opojný pocit být někým milována, byť netrval dlouho. Pořád jí stál za tu bolest ze zklamání, jež následovalo. Zařekla se, že dokud bude žít, nezahořkne a sáhne po každé příležitosti zažít něco opojně krásného. Držela se ostatně jen rady své matky, která si vzala jejího hrozného otce, protože s ním čekala Ellie.

„Neudělej stejnou chybu, Lucy,“ říkávala jí. „Dávej si pozor!“

A Lucy si dávala pozor. Vždycky.

Věděla, že nemůže mít dítě. Ne se svou dyslexií. Natolik si vážila nového lidského života, jež by mohla přivést na svět, než aby mu své prokletí předala. Opakovala si, že vystavit své dítě všemu, čím si ve škole sama prošla, by sotva byl akt mateřské lásky. Nemluvě o dalších problémech. Tento neodstranitelný handicap Lucy jednou provždy zavřel cesty, na které se normální lidé snadno vydávají.

Pomyšlení na to, že by porodila dítě, jehož mozkové buňky jsou špatně propojené, jí pokaždé způsobilo nevolnost. Nemohla to dopustit. A to znamenalo, že se nejspíš nikdy nevdá. Proč také, jestliže založení rodiny bylo mimo jakoukoli diskusi?

Na druhou stranu pořád existovala naděje, že potká prince, jenž se bez dětí obejde nebo který bude také trpět nějakou genetickou vadou, kvůli níž si vystačí jen s partnerskou láskou. Ne, Lucy to nevzdávala. Věřila, že to dobré ji stále čeká. Koneckonců nadějemi se živila odmalička a nehodlala s tím přestat ani teď.

Hřbitov na předměstí Cairnsu se objevil v dohledu. Jmenoval se výstižně Greenlands, protože se opravdu zelenal jako rajska zahrada, zvlášť v této

roční době mezi deštivými měsíci a úmornými letními vedry. Lucy měla ráda srpen, o to víc, když nemusela trčet v kanceláři a mohla jít ven na slunce.

Když zatačela k parkovišti, všimla si muže s lopatou v ruce, stojícího u kupek zeminy vedle jednoho z hrobů. Byl starý, a tedy od pohledu nijak nebezpečný. Ne že by se snad Lucy bála k němu přiblížit – se svým vstřícným vzezřením, jež dokázalo lidi lehce odzbrojit, se bát nemusela. V bílé krajkové minisukni, volné hedvábné halence, sandálech a s blond vlasy vyčesanými do rozpustilého copu vskutku nevypadala jako odtažitě vážná úřední osoba, jíž se člověk zpravidla moc nesvěřuje.

Starý pán Lucy zaregistroval. Přestal kopat, opřel se o násadu lopaty a počkal, až k němu dojde. Mezitím si ji prohlížel od hlavy k patě, jak to většina mužů dělá, nehledě na věk.

Lucyin pohled sklouzl nejprve ke dvěma pytlům zeminy, ležícím vedle něj, načež se posunul k růžovému keři za ním.

„Vy jste pohlazení pro staré smutné oči, děvče,“ pozdravil Lucy a teskně se usmál. „Jdete se za někým podívat?“

„Ano,“ pousmála se stejně teskně. „Chodím sem za mámou.“ Podle vrásek a skvrn v obličeji odhadovala, že starému pánovi je kolem osmdesáti, i když jeho šlachovité tělo se zdálo být stále čiperné.

„Máma? To musela odejít moc mladá, že?“ nakrčil účastně čelo.

Lucy přikývla. „Bylo jí jen třicet osm.“

O deset let víc, než kolik mi teď je, připomněla si znovu ten hrozný fakt, jenž ji nutil nepromarnit v životě ani minutu.

„Co za tím bylo?“ zeptal se stařík.

„Rakovina.“

„Hm... taková ošklivá věc,“ zavrtěl zkroušeně hlavou. „Měl bych být vděčný za to, že moje žena odešla

rychle. Srdce jí vypovědělo službu. Těsně před pětasedmdesátinami. Chybělo málo, a oslavovali bychom diamantovou svatbu.“

„Musel jste mít šťastné manželství,“ opáčila Lucy a současně přemýšlela, jestli to byla pravda. Zнала páry, které zůstaly pohromadě jen proto, že se bály následků rozchodu.

„Moje Gracie byla úžasná žena,“ rozehnal vdovec Lucyiny pochybnosti. „Nevyměnil bych ji za nic na světě. Byla moje jediná. A teď už není,“ hlesl, oči rázem lesklé slzami. „Tolik mi schází...“

„To je mi moc líto.“ Lucy chvíli z piety mlčela, než se ho zeptala: „Ty růže zasazujete pro ni?“

„Ano,“ odvětil zastřeným hlasem vdovec. „Gracie milovala růže. Zvláště tuhle odrůdu, Pal Joey, protože tak krásně voní. Není jako ty skleníkové, které se prodávají všude. Však jen pojďte,“ shýbl se k jednomu keříku, „a zkuste přičichnout.“

Lucy poslechla. Vůně byla opravdu silná a nádherná. „To je krása!“ povzdechla.

„Jsou z naší zahrady. Nemůžu nechat Gracie odpočívat bez nich.“

„To jistě, pane...?“ zvedla Lucy tázavě obočí.

„Robson. Ian Robson.“

„Lucy Flippenceová, těší mě,“ usmála se. „Víte, pane Robsone, jsem ze správy hřbitova. Někdo ohlásil, že tu něco kopete, a mě poslali, abych zjistila, o co jde. Teď ale vidím, že žádnou škodu nepácháte, spíš naopak.“

Pan Robson se zamračil. „Samozřejmě, že ne. Vždyť chci jen vysadit tyhle růže.“

„Já vím,“ nasadila Lucy chlácholivý tón. „A vůbec nic proti tomu nemám. Vy přece po sobě uklidíte, ty prázdné pytle odnesete a hrob vaší paní bude hezčí než předtím, že?“

„Nebojte se, slečno Flippenceová. Nejen, že po sobě uklidím, ale můžete se spolehnout, že sem budu

chodit a o Graciiny růže pečovat, aby jí nikdy nezvadly.“

Lucy se na něj vřele usmála. „O tom nepochybuju, pane Robsone. Moc ráda jsem vás poznala. Půjdu se teď podívat za mámou.“

„Bůh vám žehnej,“ pokynul jí na rozloučenou.

„Vám též.“

Pro Gracie musel být tenhle Ian Robson skutečný princ, říkala si Lucy v duchu, když kráčela k matčinu hrobu.

Taková oddanost mohla vzejít jen z hluboké lásky, jež přetrvala celý život. Vědomí, že něco takového může doopravdy existovat, Lucy naplňovalo hřejivým optimismem a novou nadějí, že když bude mít velké, skutečně velké štěstí, může to potkat i ji.

Došla k místu, kde navěky spočinula její matka. Pohlédla na náhrobní desku a dlouze si povzdechla nad epitafem, ježž na ni nechala vytesat její sestra Ellie:

Veronica Anne Flippenceová Milovaná matka Elizabeth a Lucy

Žádná „milovaná choť manžela George“, protože to by byla nehorázná lež. Jakmile totiž jejich matce lékaři diagnostikovali poslední stádium rakoviny, George se sebral a beze slova je opustil. Na druhou stranu, do té doby byl stejně k ničemu. Pokaždé když dostal volno a vrátil se z Mount Isy, kde fáral v dolech, k rodině, dokázal se jen opít a chovat se sprostě. Sotva ho zajímalo, že jeho nemocná žena nesmírně trpěla. Tím, že nakonec od rodiny utekl, jen potvrdil, že v něm nebyla ani špetka dobroty. Žádný princ, který by ženu svého života zahrnoval růžemi, ale žabák nejodpornějšího ražení.

„Dnes má Ellie narozeniny, mami,“ řekla Lucy,

pohled sklopený ke jménu na desce. „Ale to ty přece víš. Koupila jsem jí moc hezkou blůzku s volánkovými rukávy a krásnou zelenou sukni. Nosí pořád ty tmavé kostýmy a já chci, aby trochu ožila. Říkalas nám, abychom jedna na druhou dohlížely. Ona to dělá celou dobu, teď je zase řada na mě. Pomůžu jí najít prince, zaslouží si ho. Jenže aby si jí nějaký všiml, musí vypadat k světu. Musí zářit jako sluníčko, nemám pravdu?“

Lucy roztáhla koutky úst při vzpomínce na radost, s jakou jí ráno sestra oznámila, že si své dlouhé hnědé vlasy nechala zkrátit a zesvětlit. To byl rozhodně krok správným směrem. A kdyby ještě všem ukázala, že se umí bavit a užívat si života, chlapi se kolem ní budou jen točit.

„Víš, mami, kdybys mohla zařídit zázrak... aby se dnes objevil princ i pro mě... to by bylo něco. To by byly narozeniny, na které bych nezapomněla.“ Znovu si zhluboka povzdechla, už dopředu smířená s tím, že *tohle* se jí nestane. „Tak snad jsi mě slyšela... Musím teď jít posbírat popadané andělské hlavičky, aby je někdo nerozšlapal. Zatím se měj.“

Když došla na místo, užasle přelétla zrakem tu spoustu bezhlavých andílků, které měl na svědomí nějaký velký pes, zřejmě německý ovčák nebo doga. Musel tu řídit jako divý.

Protáhla obličej a vrátila se pro auto. Trvalo jí celou hodinu, než do něj těžké kusy sošek naložila.

Zkontrolovala čas a usoudila, že s nákladem zajede ke kameníkovi až po obědě. Nechtěla propásnout Ellie. Kdyby se k ní nedostala do dvanácti, nejspíš by šla někam sama. Mohla sice sestře zavolat a říct jí, ať počká, ale to by bylo po překvapení. A narozeniny bez překvapení nejsou ani poloviční.

Před sídlem Finnovy firmy bylo plno, volno k zaparkování našla Lucy až o dva bloky dál. Zamkla vůz a utíkala zpět. Stihla to tak akorát, jen pár minut

před polednem. Chvilí popadala dech, než si troufla zaklepat na dveře sestřiny kanceláře. Nakoukla dovnitř a ujistila se, že Ellie – ta nová, proměněná Ellie – ještě sedí za stolem.

„Můžu dál?“ zakřenila se na ni radostně.

„Pojď.“

Lucy vtančila dovnitř a začala obdivovat Elliin nový vzhled.

„No páni, já zírám! Ty vlasy jsou ú-žas-né!“ rozplývala se. Usedla na okraj stolu a naklonila se blíž. „Perfektní sestřih i barva. Dokonale pasuje k hadříkům, které jsem ti vybrala, však uvidíš. Zkrátka ti to ohromně sekne. Ještě mi řekni, že se taky tak ohromně *cítíš*.“

Zpočátku mírně nejistý výraz v sestřině tváři vykvetl do spokojeného úsměvu. „Hm, rozhodně. Ta změna se mi líbí,“ přitakala. Jak ovšem pro ni bylo typické, hned odvedla pozornost od sebe: „A co ty? Jak ses měla o víkendu?“

Lucy si odfrkla a zakývala hlavou ze strany na stranu. „Šlo to. Každopádně jsem zažila nejhorší ráno v životě,“ zaculila se vzápětí rošťácky.

O tom protivném žabákovi z irské hospody se nemínila. Nechtěla Ellie kazit její den tím, že by se vyzpovídala z dalšího šlápnutí vedle. Místo toho sestře pověděla o panu Robsonovi a jeho růžích, o spoušti, kterou v urnovém háji způsobil rozdováděný pes, a o tom, jak se nadřela, než ten nepořádek jakž takž uklidila...

Určitě se to pěkně poslouchalo, ale od jistého momentu zkoumala Ellie pohledem cosi za Lucyinými zády.

„Růže, pes a andílci...“ ozval se z místa, kam Ellie upírala zrak, sytý mužský hlas.

Lucy v mžiku projel mráz po zádech. Nevěděla, jestli je pouhý zvuk hlasu schopen člověku sevřít srdce, ale mohla přísahat, že jí se to právě teď stalo.

Prudce otočila hlavou v touze spatřit původce onoho náhlého tělesného rozechvění.

A ve zlomku vteřiny se jí ta touha splnila. Dívala se na vysokého, tmavovlasého a krásného chlapa, hotové ztělesnění prince z knížky pohádek.

DRUHÁ KAPITOLA

Michael Finn si nemusel nic namlouvat. Byl jednoduše jako zasažený bleskem. To živoucí, dechberoucí zjevení absolutní ženskosti, které posedávalo na kraji Elizabethina stolu, ho okamžitě okouzlo.

Ze všeho nejdřív nohy té úchvatné bytosti. Krásné, dlouhé, opálené nohy, jejichž dokonalému tvaru dávaly vyniknout řemínky sandálů, vinoucí se vzhůru po lýtkách. Nad nimi svítila bílá nabíraná minisukně do půli stehů a ještě výše volná blůzka stejné barvy, výzývavě odhalující jedno hladké, oblé rameno. A úplně nejvýš prýštil do prostoru gejzír zářivě blond vlasů, nedbale sepnutých na temeni, z jejichž masy se oddělovalo několik pramínků, rozpustile se kroutících podél tváře.

Ta tvář byla zatím natočená k Elizabeth, ale její profil prozrazoval, že je bez vady jako zbytek těla. Půvabné dolíčky, které ji zdobily, se měnily v závislosti na proudu slov, nezadržitelně zurčících z úst toho andělského stvoření.

Michaelovy oči zkoumaly dlouhé náušnice, jež se pohupovaly vedle útlé šíje, zaznamenávaly každý pohyb, každé gesto, jímž Lucy doprovázela své vyprávění, stejně fascinující jako byla ona sama.

„Růže, pes a andělci...“, sklouzlo mu maně ze rtů.

Jako by nevěřil, že se mu skutečně podařilo Lucyinu kouzlu zčistajasna propadnout. Jako by tím chtěl

říct, že se proti všem očekáváním a zkušenostem stal svědkem doslova nadpřirozeného úkazu.

Navykl si přece ženy nejprve podrobit přísnému hodnocení, než si s nimi něco začal. Pokud neuspěly, ani neztrácel čas. Dávno ho přestaly bavit vztahy, do nichž spadl, aniž pořádně věděl jak, ale tak snadno se z nich potom nevyvázal.

Jenže v případě téhle neznámé jeho pragmatické zásady najednou šly stranou. Znovu, či přesněji vůbec poprvé pocítil palčivé nutkání vrhnout se po hlavě do vztahu s někým, koho zná jen pár vteřin. Chtěl se Lucy dotknout, lapit ji dřív, než mu zase coby nádherný přelud zmizí.

Konečně k němu otočila tvář. A to, co v ní viděl, bylo nefalšované překvapení. Rozšířené hnědé oči na něj jiskřivě hleděly, zatímco plné, korálově červené rty se rozevřely a s výdechem vypustily nevyřčené: „Páni!“

Ač nevyslovené, Michaelovi zazvonilo v uších. Pochopil, co to znamenalo. Její jasně deklarovaný zájem ho zasáhl jako další elektrický výboj. V mžiku pocítil v rozkroku nesnesitelné pnutí, což se mu zatím s žádnou ženou při prvním setkání nestalo – ani v tom nejbujnějším mládeneckém období. Ve svých pětatřiceti zažíval něco zcela nového a chtě nechtě si musel přiznat, že ho to trochu vyvádělo z míry. Trochu moc.

„Vy jste Elliin šéf?“ zeptala se Lucy, bradu zvědavě vysunutou.

Ellie? V hormonální bouři, která se v něm rozpoutala, mu chvíli trvalo, než si jméno spojil s Elizabeth. „Ano... Ano, jistě, to jsem,“ vykoktal ze sebe. „A vy jste?“

„Lucy Flippenceová. Elliina sestra. Pracuju ve správě hřbitova, takže s růžemi a andílky mám dost často co do činění. Ten pes byl mimořádná událost,“ vysvětlovala Michaelovi, aby si náhodou nemyslel, že blábolí, jako by spadla z Marsu.

Michael pomalu pokýval hlavou. „Aha,“ řekl pouze a přitom přemýšlel, jestli se taková žena vyskytuje ve více exemplářích. Dal by krk za to, že ne.

Lucy seskočila ze stolu a s nataženou rukou zamířila k němu. Byla vysoká a štíhlá. Pohled na její rozvlánné boky i rozhoupaná ňadra pod halenkou působil Michaelovi rozkoš a utrpení zároveň.

„Ráda vás poznávám,“ obdarovala ho širokým úsměvem. „Nevadí, když vám budu říkat Michaeli?“

„Naopak mi bude potěšením.“ Uchopil napřaženou pravici a vychutnával si první fyzický kontakt s Elizabethinou sestrou. Už to stačilo, aby se rozplýval bláhem.

Vzápětí koutkem oka zaregistroval Harryho stín. Málem by zapomněl, že měl s bratrem důležitou obchodní schůzku. Ale momentálně se Harry dožadoval téhož, co Michael, tedy seznámit se s Lucy.

Snad na ni taky nemá zálsusk? blesklo žárlivě Michaelovi hlavou. Pevně doufal, že ne. O ženy s bratrem nikdy nesoupeřil, ale v tomto případě by bezpochyby udělal výjimku. *Zvláštní*, okomentoval v duchu nával pudového majetnictví, jež ho ovládlo.

Když Harryho představoval Lucy, vysílal k němu varovné signály, hovořící jasnou řečí: *Na tuhle mi ne-sahej, ta je moje!* Nemohl si pomoci, jako nějaký zkušený pravěký lovec vytušil, že Elizabethina sestra je přesně ten druh samičky, která láká všechny samce bez rozdílu.

Jaká byla ovšem jeho radost, když mu Lucy nepřestávala tisknout pravačku a volnou rukou jen bratrovi krátce pokynula. „Zdravím, Harry!“

„Nesmírně mě těší,“ zabručel svůdně Michaelův bratr.

Ale na Lucy to ani trochu nezapůsobilo. Hned zase ulpěla svýma velkýma hnědýma očima na Michaelovi. Cítil, jak se do něj vpíjejí – vyzývavě, zkoumavě, toužebně...